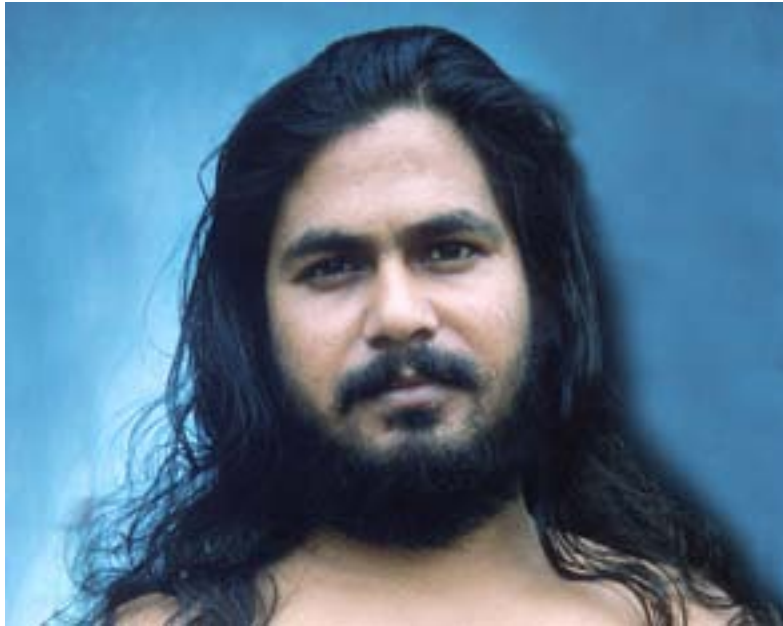

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 4

Uke 29 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Ranchi, Bihar, India 1983. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
-Første møte med Paramananda
-Tripti Ma
-Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
”... slik rishiene puster”
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
”... vi er nesten den samme ...”
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt ”Jeg”

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
”Sjel” og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

PARAMANANDAS SMIL

Første møte med Paramananda

Etter en togreise som tok to netter og en halv dag, fra Haridwar i nord tvers over nesten hele India til Burdwan i øst, og en busstur på én time til en øde liten holdplass som het Jambuwi Danga, samt en sykkeldrosjetur på nesten en halv time pga. all gjørma fra regnet til den pågående monsunen, kom jeg onsdag den 29. juni 1983 endelig fram til Banagram landsby og Paramananda Mission i Bengal. Det var et idyllisk, vakkert og usigelig fredfullt sted langt ute på landbygda blant fattige og enkle mennesker. Her var det luftig og romslig med vidåpne rismarker så langt øyet kunne se i alle retninger, bare avbrutt av palmeomkransede «øyer» i åkrene som bestod av små landsbyer med vakre leirhus med stråtak.

Sabyasachi Manna eller «Sobbo», dikteren, var den første som møtte meg da sykkeldrosjen endelig stoppet opp foran den lille enetasjes kontorbygningen hvor det stod «Paramananda Mission – etablert 1978» inngravert i murveggen. Han tok smilende og vennlig imot meg, og sa på et utmerket engelsk at jeg var ventet og at han hadde hørt mye om meg fra Saswati. Deretter kom Brahmachari Swarupananda og ønsket meg velkommen på sin mer beskjedne, men like vennlige måte. Han viste meg inn i et av de tre rommene i kontorbygningen, ba meg sitte og hentet drikkevann til meg. Jeg fikk også beskjed om at «Guruji», Swami Paramananda, ikke var i ashramen akkurat nå, men at jeg kunne få treffe ham et annet sted senere på dagen. Etter en stund kom Trishan, som hadde vært et ærend i Kalkutta. Swarupananda informerte meg om at han var deres leder. Trishan utstrålte kraft og autoritet. Han hilste så vidt på meg uten å si noe spesielt, men han så hele tiden på meg med en blanding av skepsis og undring. Uten at jeg visste noe om det på det tidspunktet, viste det seg at ashramen hadde møtt mange og store vanskeligheter på grunn av Saswatis ustyrlike, mentale problemer og innfall. Og siden jeg var en venn av Saswati fra Norge, følte han tydelig usikkerhet om også jeg ville komme til å bety liknende problemer. Saswati hadde altså allerede klart å gi nordmenn et dårlig rykte i ashramen.

Etter hvert dukket også hun opp, og tok meg med for å vise meg Paramanandas beskjedne, men svært vakre hytte. Den var laget på tradisjonelt bengalsk vis av stampet leire, overdekt av et stråtak, slik de fleste husene i landsbyen ved siden av var laget. Den hadde bare ett rom, med to vinduer som var plassert i høyde med senga og i hver ende av denne for å få god lufting når han hvilte. Det var også to dører – en på østveggen og en på

sørveggen. Senga var plassert inntil vestveggen i nord-syd-retning, oppmurt av murstein og dekket med tørket leire, slik at den gikk i ett med vegger og gulv ellers i hytta. Oppå senga var det ei enkel, tynn stråmatte med ei lita pute i den sydlige enden, og over senga hang det et myggnett. På gulvet var det bredd ut ei større og tykkere stråmatte, og på veggene hang det flere bilder, bl.a. av hans guru Swami Baulananda (som var den andre av hans to guruer), av Jesus, Buddha, Shiva, Ramakrishna, Sarada Ma, Swami Vivekananda, Adi Shankaracharya, Guru Nanak, Prabhu Jagabandhu og av Sri Chaitanya. Det hele var svært enkelt, men forseggjort og vakkert. Saswati viste meg et fotografi hun hadde av Paramananda og forklarte at han nå, i motsetning til det fotografiet av ham vi hadde fått tilsendt i Norge, hadde langt hår og skjegg. Og hun la til at det fantes veldig få bilder av ham og at jeg måtte ta mange fotografier av ham med kameraet mitt mens jeg nå var der.

Det første bildet av Paramananda jeg så, utenom det som ble sendt til Norge, som Saswati viste meg inne i hytta til Paramananda i Banagram i juni 1983. Fotograf ukjent.

Det store banyantreet i Banagram ashram slik det så ut tidlig om morgenen den siste dagen i juni 1983. Treet så fantastisk ut i det tidlige morgenlyset, og jeg var ivrig etter å få festet inntrykket til filmen. Jeg fikk tatt dette ene bildet, og så låste kameraet seg helt. Da jeg senere traff Paramananda i Ranchi, viste ham kameraet som fortsatt var låst, og fortalte ham om denne hendelsen, smilte han og sa at ingen elektroniske instrumenter ville virke nær dette treet tidlig på morgenen, på grunn av den store utstrålingen dette treet har. Han kikket litt på kameraet mitt og snudde litt på det, før han ga det tilbake til meg, fortsatt smilende. Til min store overraskelse virket kameraet da som det skulle! Legg merke til at på denne tiden var det ingen bygninger i dette synsfeltet! Landsbyen ligger skjult bak trær i bakgrunnen til venstre. Foto: BP.

Om ettermiddagen dukket også Devendranath, Swami Vishuddhananda, opp og vi samtalte en stund mens vi gikk fram og tilbake under et stort banyantree midt ute på den åpne plassen, foran de tre bygningene ashramen besto av: «kontorbygningen», Paramanandas hytte og et lite bønnerom med tilliggende kjøkkenanordning. Devendranath var en mild og vennlig, dynamisk person med et vakkert utseende. Han snakket flytende engelsk og hadde god humor, og var en del år eldre enn de fleste andre i ashramen. Akkurat da var det kanskje 9-10 voksne personer der utenom Paramananda, sammen med to foreldreløse gutter: Prådip og Måna. Litt senere på ettermiddagen reiste Trishan, Devendranath, Saswati, Sobbo og jeg til Burdwan med buss for å treffe Paramananda på jernbanestasjonen. Han var på en av sine sedvanlige turneer i Bengal hvor han reiste rundt til forskjellige familier som på forhånd hadde invitert ham hjem til seg for å være hos dem noen dager og holde *satsanga*. Ved slike anledninger var det alltid åpent hus, og folk fra hele nabolaget pleide å komme innom for å høre ham, stille spørsmål, eller få råd og hjelp til forskjellige ting.

Paramananda hadde nå vært noen dager i en landsby som het Raina lenger sør i Bengal, og var på vei til en familie i Ranchi, i nabodelstaten Bihar. Underveis måtte han bytte tog i Burdwan og fikk noen timers opphold der, og det ble altså min mulighet til å treffe ham på kort tid. En politimann med oppsyn over jernbanestasjonen, mister Bongshi, var en venn av ashramen og hadde kon-

toret sitt midt på en av perrongene. Der fikk vi sitte og svale oss under ei elektrisk takvifte mens vi ventet på at Paramanandas tog skulle ankomme. Det varte, og det rakk. De andre forsvant etter hvert ut på perrongen, mens jeg fikk beskjed om å bli sittende der jeg satt. Helt alene i rommet satt jeg på en stol med ryggen mot veggen rett ved siden av den åpne inngangen. Rett framfor meg var det flere stoler plassert foran kontorpuhlen til mister Bongshi, som vendte ut mot rommet, vinkelrett i forhold til inngangen og slik jeg satt. Jeg ventet, og jeg ventet.

Plutselig, uten noe som helst forvarsel, kom en ekstremt kraftfull mannsperson i *gerruha* inn i rommet med raske skritt. Han hadde langt hår og litt skjegg, og håret var kveilet opp i en knute i nakken. Jeg forsto straks at det måtte være Paramananda, og full av forventning som jeg var, ble jeg ganske spent. Av en eller annen grunn hørte jeg meg selv hele tiden si til meg selv på engelsk inni meg: «Vil han gjenkjenne meg? – vil han gjenkjenne meg?» Han passerte rett ved siden av meg uten å se seg til siden der jeg satt, gikk hurtig rett fram, bøyde av og satte seg på en stol framfor kontorpuhlen til mister Bongshi slik at jeg hadde ham i profil foran meg. Så tok han et stort glass vann som var blitt satt fram til ham og tømte det på bare et par sekunder, satte det fra seg, snudde seg smilende mot meg mens han så rett på meg og sa «Bjørn», med en perfekt norsk uttale. Jeg smilte spontant tilbake, målløs, og slik ble vi sittende og smile til hverandre lenge, lenge, uten å si et eneste ord, og heller ingen andre sa et eneste

ord. Det var en vidunderlig følelse. Her satt det et helt fremmed menneske foran meg som jeg aldri før hadde sett eller møtt i dette livet, og som jeg umiddelbart fikk en sterk følelse av at kjente meg til bunns – bedre enn noen annen av mine venner eller familie, ja, endog bedre enn meg selv – og som jeg på en merkelig måte følte meg usigelig nær. Hans smil og kjærlige blikk var ubeskrivelig vennlig og trygt, fullt av opphøyet glede, kjærlighet og velsignelse. Tre svært tydelige erkjennelser ble klare for meg mens jeg så dypt inn i øynene til Paramananda:

Jeg har alltid kjent deg; vi har alltid vært sammen; og du kjenner meg bedre enn jeg kjenner meg selv.

Jeg følte meg helt ekstatiske. Han vant meg der og da, og for all tid framover.

De andre hadde fulgt hakk i hæl etter Paramananda og satt seg i rommet uten at jeg hadde enstet det, og Paramananda brøt etter hvert stillheten og sa kanskje noe til meg eller til noen av de andre, men ingenting av dette husker jeg lenger nå. Jeg husker bare at det ble utvekslet noen ord mellom Paramananda og mister Bongshi, og at alle etter en stund gikk ut på perrongen i den svale kveldslufta. Da jeg omsider fikk summet meg, fulgte jeg etter som sistemann ut av rommet.

Alt hadde gått så fort for seg at jeg ikke på noen måte hadde fått tid eller anledning til å hilse Paramananda ordentlig på tradisjonelt indisk vis. Fra min tid i Rishikesh visste jeg godt med hvilken stor ærbødighet og respekt slike personer som Paramananda blir hilst med av sine elever og tilhengere, ved at de bøyer seg ned foran dem og berører deres føtter med hendene sine, eller endog med pannen. Og naturligvis var jeg innstilt på å hilse ham på denne måten første gang jeg møtte ham. Men alt hadde skjedd så plutselig og uventet i møtet vårt at selv bare tanken på gjennomføringen av denne tradisjonen hadde forsvunnet som dugg for solen. Vårt aller første møte hadde vært det mest naturlige av verden, velsignet fritt for alle tradisjonsbånd og konvensjoner – slik jeg selv egentlig liker det og, som jeg etter hvert skulle komme til å forstå, slik også han likte det.

Men ute på perrongen fikk jeg et snev av tvil om at jeg kanskje ikke hadde oppført meg riktig og vist ham den rettmessige respekt – i hvert fall måtte det se slik ut i de andres øyne, tenkte jeg. Og ivrig etter å vise min respekt, gikk jeg imot ham med håndflatene mot hverandre, slik alle folk hilser i Østen, men i tillegg med hendene hevet opp til pannen slik man hilser guddommer i templene. Han forsto umiddelbart det hele, og før jeg fikk bøyd meg ned, gikk han raskt mot meg og tok tak i den ene hånden min og ristet den lett, men fast, mens han smilte, som for å si at dette slett ikke var nødvendig. Og på den måten lot han meg forstå at vårt forhold ikke skulle være preget av formaliteter.

Siden det var noen timer til det toget kom som Paramananda skulle reise videre med, ble det besluttet at vi alle skulle dra til en venns hus som lå like ved. Der ble vi traktert med forskjellige godsaker, og mens vi spiste, gjorde Paramananda tegn til at jeg skulle komme og sitte ved siden av ham. På den tiden snakket han så godt som ingenting engelsk, bare noen få ord, så Devendranath fungerte som tolk mellom oss. Paramananda spurte meg om mine reisepåseplaner og forskjellige praktiske ting for oppholdet i India, og inviterte meg så til å bli med ham til Ranchi. Jeg ble ganske overrasket over denne spontane invitasjonen om å reise sammen med ham bare vi to til en for meg helt fremmed familie, men jeg samtykket naturligvis straks og var svært glad. Men Devendranath og de andre brøt inn og opplyste om at det var nødvendig for meg å bli med til Kalkutta snarest for å få ordnet med Saswatis flybillett tilbake til Norge. Hun var nå tvunget til å reise fra India fordi hun ikke hadde fått fornyet oppholdstillatelsen sin, hun hadde bare fått én måned ekstra ut over de ordinære tre månedene i turistvisumet, pga. sykdom.

Vel vitende om at Saswati ikke hadde noe annet sted å reise til i Norge enn tilbake til Alvdal, og samtidig smertelig klar over at det ikke på noen måte ville være forsvarlig at hun bodde der for seg selv, så jeg ingen annen mulighet enn at jeg måtte reise tilbake sammen med henne. Det var langt fra mitt eget ønske, men ut fra omstendighetene var det ingenting annet som kunne gjøres. Konfrontert med denne situasjonen spurte Paramananda meg om det var min vilje å forlate India nå. Jeg svarte klart: «Nei, men hvis hun (Saswati) reiser, må også jeg reise.» Til dette svaret humret Paramananda og kommenterte til de andre på engelsk: «Å, han er veldig enkel (simple)!» Og alle smilte og humret, unntatt Saswati. Senere viste det seg at hun hadde tatt det i negativ betydning og trodde at Paramananda hadde ment at jeg var en «simpel» fyr, men det var så absolutt i positiv betydning fra Paramanandas side: En åndelig person gjør spontant det han må gjøre til enhver tid, og er alltid rede til å ofre egne ønsker eller planer.

Ut fra denne situasjonen ble det besluttet at jeg skulle komme etter til Ranchi sammen med Devendranath så snart flybillettene til både Saswati og meg var ordnet, og være sammen med Paramananda der resten av oppholdet i India, som da bare ville bli noen dager. Hele tiden mens vi snakket, følte det godt å være så nær ham rent fysisk – en ganske ubeskrivelig følelse av velvære og fred. Ganske snart etter fulgte vi alle Paramananda tilbake til jernbanestasjonen og tok farvel med ham gjennom togvinduet idet toget gled ut av stasjonen på vei til Ranchi i delstaten Bihar. Det var nå blitt helt mørkt og ganske sent på kvelden, så vi dro alle til en annen venns hus i Burdwan hvor vi overnattet. Og tidlig neste morgen tok vi buss tilbake til ashramen ved Banagram.

Tripti Ma (til høyre) i Banagram Ashram i november 1984. Her sammen med ungjenta Bul-Bul fra landsbyen, som er eldste datteren til skolelæreren som ble vekket opp fra de døde. Foto: BP.

Tripti Ma

Jeg tilbrakte hele dagen i ashramen, og snakket mye med Devendranath som fortalte meg alle medlemmenes livshistorie, og ikke minst historier fra livet til Paramananda. Alle disse historiene inneholdt fantastiske hendelser, og mye på grunn av Devendranaths fantasifulle framstilling og fortellermåte, klarte jeg ikke umiddelbart å ta alt for god fisk. Men de var allikevel imponerende og gjorde sterke inntrykk. Jeg hadde jo allerede forstått at disse menneskene her alle var høyst uvanlige og spesielle, og det var ingen jeg hadde møtt, som ikke umiddelbart appellerte positivt til meg.

Det var spesielt én historie som gjorde sterkt inntrykk, og det var at Paramananda en gang hadde vakt en død mann i landsbyen tilbake til livet igjen. Mannen, som var en svært fattig familiefar og skolelærer, hadde fått hetslag etter å ha gått ute i sola på vei hjem fra skolen, og falt død om på veien. Noen fant ham, og med hjelp fra andre ble liket fraktet hjem til familien og plassert på en benk i et rom i hytta. Paramananda ble raskt tilkalt fra ashramen, og da han kom fram til den lille hytta hvor mange folk fra landsbyen allerede hadde samlet seg, beordret han alle ut av rommet. Ingen var vitne til

det som deretter skjedde, men da døren til rommet ble åpnet, satt skolelæreren på benken og var blitt levende igjen. Denne historien hørte jeg igjen fra flere forskjellige hold de neste årene, også fra mannen selv, som ble en god venn, så den ble grundig verifisert for meg. Selv Paramananda nevnte denne hendelsen en gang for meg mange år senere i Norge. Han sa at han hadde syntes så synd på familien hans med kone og fire mindreårige barn, at han bare hadde følt en sterk impuls for å hjelpe dem, og at han ved å få familiefaren tilbake i kroppen sin igjen, hadde gitt ham mange år av sitt eget liv.

Mens Devendranath og jeg gikk der og snakket sammen under banyantreet, kom det plutselig bud om at Ramananda Avaduth, Paramanandas guru høyt oppe i Himalaya, hadde forlatt sin kropp. Han var da omkring 160 år gammel. Senere lærte Paramananda oss at menneskets naturlige livslengde i denne tidsalderen (*Kali Yuga*) er 147 år, men på grunn av sykdommer, feil livsstil og matvaner, dør vi lenge før. Menneskekroppen er fullt utviklet når vi er 21 år, og når vi ganger opp dette tallet med syv, som er en naturlig rytme i mange forhold i livet, får vi den gjennomsnittlige lengden på menneskets naturlige livsløp.

Denne dagen var det at jeg traff Tripti Ma for første gang. Hennes sannyasi-navn var Samhita Prana, men alle kalte henne bare Tripti Ma. Jeg så henne først på avstand i ashramen og la merke til henne fordi hun hadde en fantastisk kraftfull og dynamisk utstråling. Hun så tvers igjennom sterk og energisk ut, samtidig som hennes vesen var utpreget mildt og moderlig. Hennes vakre ansikt hadde et opphøyet og edelt drag, som er sjeldent å se i noe menneske. Hun var det de i India kaller en «lotus-kvinne». På den tiden levde hun i et lite rom hos den familien i landsbyen hvor faren var blitt oppvekt fra de døde, og gjennomførte en spesiell sadhana (personlige øvelser for sannhetssøken) som innebar at hun tilbrakte det meste av tiden i meditasjon og isolasjon.

Tidligere hadde hun også tilbrakt to år i et nonnekloster i Himalaya, og hadde da ofte besøkt Ramananda Avaduth på dagtid. Devendranath hadde allerede fortalt meg om hvordan hun ble tatt av et jordskred da hun var i Himalaya, og ført flere hundre meter nedover en fjellside. Hun mistet naturlig nok bevisstheten, og da hun kom til seg selv, lå hun sammenkveilet inntil en bøyd kvist på et furutre, som om det beskyttet henne, og hun var like hel og fin og kunne spasere vekk fra stedet. Men det mest fantastiske med denne historien var at på samme tidspunkt som jordskredet inntreffer og Tripti Ma blir tatt av det, sitter Paramananda hos en privat familie i Bengal og har satsanga. Plutselig ser alle til stede at han blir svært alvorlig, ser rett fremfor seg og utbryter høyt: «Hun faller, hun faller!», og så lukker han øynene og blir helt taus i flere minutter, inntil han åpner øynene igjen og bare

fortsetter der han slapp før dette inntraff. Alle lurte veldig på hva dette skulle bety, og så ble det kjent hva som hadde skjedd med Tripti Ma i Himalaya. Men hun selv visste ingenting om alt dette før hun ved en senere anledning besøkte denne familien og fikk høre hva som hadde skjedd med Paramananda. Da de sammenholdt tidspunktene og det ble klart at hendelsen med Tripti Ma og Paramananda hadde skjedd helt samtidig, forsto de sammenhengen med at hun «mirakuløst» hadde overlevd jordskredet uten en eneste skramme! Da hun etter endt opphold i Himalaya kom tilbake til Banagram, fortalte Paramananda henne at hennes livstid egentlig skulle vært slutt da, men at han hadde forlenget hennes liv ved å gi henne mange år av sitt eget. Dette fortalte hun meg selv i Norge mange år senere.

Det aller første møtet med henne var imidlertid ved kontorbygningen i Banagram hvor jeg satt i svalgangen utenfor. Hun kom rett bort til meg og hilste meg respektfullt, og på en særdeles vennlig måte kalte hun meg «bror» fra første stund. Slik hadde aldri noen kvinne tiltalt meg før. Hun var så befriende naturlig og fri i sin omgangsform og væremåte – ganske så forskjellig fra indiske kvinner flest. Da vi litt senere sammen med Saswati og Sobbo gikk til landsbyen for å se det stedet Paramananda alltid pleide å få kveldsmaten sin, tok hun meg i armen for å hjelpe meg gjennom den dype gjørma som regntiden forårsaket. Vi gikk barføtt siden sandalene ble helt ubrukelige i den nesten knehøye gjørma, og det var stedvis vanskelig å gå når du ikke allerede kjente veien. Og da vi kom fram og jeg fikk en tørr plass å sitte, som faktisk var Paramanandas eget sittested, vasket hun egenhendig føttene mine rene for all den klebrige gjørma.

Aldri hadde noen kvinne utenom min egen mor gjort noe liknende mot meg før, og det gjorde et dypt inntrykk på meg. Etter alle strabasene med Saswati i Norge hadde jeg tenkt tanken at kanskje alle kvinner var mer eller mindre slik som henne, og at jeg ikke ville ha noe mer med noen av dem å gjøre for framtiden. Men den gode og moderate Tripti Ma forandret totalt denne vrangforestillingen, og jeg begynte så smått å få tilbake troen på kvinnen igjen. Om kvelden den dagen tok Devendranath meg med til landsbyen hvor vi besøkte Tripti Ma i det lille rommet hennes. Vi ble tatt godt imot, og på oppfordring sang hun flere nydelige gudshengivne sanger for oss, både av Rabindranath Tagore og av Mirabai, bare akkompagnert av to små symbaler som hun taktfast slo mot hverandre for å holde rytmen. Tripti Ma sang med en slik renhet og ekte lengsel, med øyne som skinte som juveler i lampen fra parafinlyset, at det ble en uforglemmelig kveld i ei lita leirhytte i en liten landsby langt ute på landet i Bengal.

Paramananda i Ranchi, juli 1983. Foto: BP.

Fem dager i Ranchi

Tidlig neste morgen reiste Trishan, Devendranath, Saswati, Sobbo og jeg inn til Kalkutta og ordnet med flybillettene til Norge. Og senere om natta samme dag, reiste Devendranath og jeg videre med tog til Ranchi i Bihar. Vi ankom stasjonen Ranchi Road om morgenen lørdag den 2. juli, og på vei til den bengalske familien Chakraborty hvor Paramananda var, stoppet vi som snarest på et gatemarked hvor Devendranath kjøpte noen mangoer for at jeg skulle ha en gave å gi Paramananda når vi møttes. I India er det god tradisjon å ha med frukt eller søtsaker til en guru eller stor åndelig personlighet. Nå var det midt i mango-sesongen, og Devendranath visste at Paramananda likte mango veldig godt, så han kjøpte en fire-fem mangoer i en pose og ga meg for å gi til Paramananda. Det jeg ikke visste og ikke hadde noen forutsetning for å bedømme, og som Devendranath ikke hadde tatt seg tid til å undersøke da han kjøpte dem, var at mangoene ikke var ordentlig modne. Jeg hadde aldri kjøpt en mango før i hele mitt liv, så jeg kunne ikke forstå det. Så da Paramananda skulle spise dem, utbrøt han med en grimase som ikke kunne feiltolkes: «Åh, de er sure!», og ville ikke spise mer. Og slik ble det til i ettertid blant hans tilhengere at jeg hadde gitt Guruji sure mangoer da vi møttes. Alle indere legger stor vekt og sym-

bolverdi i slike ting, men den som brydde seg minst om slike bagateller, var Paramananda selv – han var velsignet fri fra all slik overtro.

Det var fantastisk å være sammen med Paramananda de få dagene i Ranchi. Med Devendranath som tolk snakket vi hver dag mye om min situasjon i Norge, og om min sadhana og personlige ting for meg. Han ga meg mange gode råd og oppmuntret meg veldig med hensyn til min sadhana. Ved middagen satt vi alle utradisjonelt sammen på stoler rundt et lite kjøkkenbord og spiste slik som i Vesten, med mange fornøyelige situasjoner og samtaler. Det var nære og hyggelige situasjoner, med latter og moro. Paramananda hadde så absolutt humoristisk sans. Om kvelden kom det folk fra fjern og nær for å stille ham spørsmål om filosofiske og åndelige emner, eller for å få råd og veiledning om praktiske saker, eller for bare å vise sin respekt ved å sitte i stillhet ved hans føtter og lytte til hans ord, slik tradisjonen er i India. Siden vi var i Bihar, snakket Paramananda nasjonalspråket hindi og ikke sitt morsmål bengali, disse kveldene. Men når han snakket om avanserte åndelige temaer, brukte han nødvendigvis mange sanskritord, som tilhører et felles ordforråd for alle språk og dialekter i India, og som jeg kjente fra bøkene til Sri Ananda og derfor kunne forstå. Jeg lyttet intenst og observerte Paramananda med stor konsentrasjon når han talte, og på grunn av alle de kjente sanskritbegrepene, samt generell bruk av omkring 20 % engelske ord i både hindi og i bengali, kunne jeg følge ganske bra med og delvis forstå det som ble sagt. I tillegg var det en stor opplevelse å se Paramananda tale om åndelige emner, for han talte med en kraft og innlevelse som jeg aldri hadde sett før: Det var ikke bare ord som kom ut av ham – det var levende liv.

I min barndom gjennom den daglige aftenbønnen (jeg vokste ikke opp i et kristent eller religiøst hjem, men søstera mi og jeg hadde alltid bedt den kristne aftenbønnen sammen før vi la oss om kvelden), og spesielt i min ungdom gjennom bevisst søken i kristen kultur, hadde jeg følt meg knyttet til Jesus. Og da jeg i voksenalder kom til Tronfjell og traff Einar Beer, som likte å kalle seg buddhist, ble jeg også svært glad i Buddha. Buddha var for meg manifestasjonen av uendelig visdom, mens Jesus var virkeligjørelsen av universell kjærlighet. Disse to var mine klare idoler før jeg møtte Paramananda, men etter møtet med ham var det som om jeg så og erfarte begge disse i en og samme person. Det følte virkelig helt fantastisk!

Ved en anledning så jeg ham i bar overkropp, og han viste meg da en stor føflekk som han hadde på sin venstre skulder. Jeg ble himmelfallen da jeg fikk se den fordi den var en utrolig nøyaktig kopi av det gamle India (dvs. landene med indisk kultur – det som gjerne kalles «episk India»), som inkluderte nåværende Pakistan, Nepal, Ti-

bet, Bangladesh, Sri Lanka og Burma. Det var virkelig fantastisk å se dette, og som om ikke det var nok, fortalte han meg at føflekken tidligere hadde vært plassert lenger ned på armen, men gjennom årene hadde den vandret oppover til skuldra. Her var det en mann som tydeligvis bar det gamle «Bharatvarsa» på sine skuldre! Jeg hadde ikke trodd det hvis ikke jeg hadde sett det. Hvis jeg bare hadde blitt fortalt dette, ville jeg ha tatt det som en typisk «indisk overdrivelse». Men jeg kjente geografien over det indiske subkontinent godt, og her kunne jeg bare konstatere nøyaktige detaljer hele veien. Sri Lanka, for eksempel, hadde helt nøyaktig form og størrelse i forhold til resten, og var plassert akkurat passe langt utenfor Kanyakumari, sydspissen av det nåværende fastlands-India. Helt utrolig og fantastisk! Han viste meg også to *chakraer* («hjul») som han hadde ett av under hver av føttene sine. De var linjer i huden, slik som vi også har i håndflatene, og hans forklaring var: «Derfor er jeg alltid på farten og reiser mye».

Paramananda var middels høy av vekst, sammenliknet med andre bengalere. Han hadde en harmonisk kroppsbygning, og i motsetning til indere flest hadde han velutviklede og sterke lår og legger. Når han beveget seg fra ett sted til et annet, gikk han alltid fort, nesten så man måtte småløpe ved siden av, men uten at det så ut som om han beveget seg fort. Han gikk rolig og rytmisk, med føttene litt skrått rettet utover og med en lett vaggende gange fra side til side. Alltid målrettet framover uten å snu på hodet hit eller dit. Han sammenliknet seg selv med et neshorn: «Jeg er som et neshorn – jeg

Paramananda, leende ute i hagen, Ranchi 1983. Foto: BP.

går alltid rett fram og ser meg aldri tilbake» (i dobbel betydning!). Ellers var han forholdsvis tett og litt fyldig i kroppen, men ikke mer enn at det var kledelig. Halsen hans syntes særlig kraftfull, og ansiktet var fyldig og behagelig. Øynene var et kapittel for seg – de formelig strålte og føltes fulle av velsignelse. Rent fysisk hadde han en lys, tykk ring plasser midt på regnbuehinna på begge øynene, nesten slik man kan se hos mennesker med særlig høyt kolesterolinnhold i blodet. Men det var neppe dette som var årsaken hos Paramananda, for hans helse var meget god og sterk. Dessuten var denne lyse ringen omkranset av en tynnere dypblå ring, slik at i tillegg til hans dype, indiske brunfarge, hadde regnbuehinnene hans faktisk tre farger, ordnet i ringer tett ved siden av hverandre.

Da jeg ved en anledning halvannet år senere i Syd-India påpekte de spesielle øynene hans, svarte han med et smil at det var derfor han alltid kunne se menneskets tre kropp: den fysiske, den mentale (astrale) og den åndelige (årsaks-) kroppen. Når han så på deg, følte du alltid at han så «tvers igjennom» deg, og at å fortelle en usannhet, om så bare en aldri så liten uskyldig, hvit løgn, ville bli oppdaget umiddelbart. Disse ringene på øynene var ikke helt skarpt avgrenset, og ikke slik at øynene hans så rare ut, men var likevel tydelige nok på nært hold. Han hadde tykt, sort hår og var middels brun i huden; ikke veldig mørk og ikke veldig lys. Utseendet var ikke typisk

«indisk» eller typisk bengalsk. Ansiktstrekkene hans, og hele utseendet for øvrig, kunne like gjerne ha forekommet i Vesten. Og slik sett, sammen med hår og hudfarge, var han egentlig ganske «universell». Ellers kan han nok sies å ha hatt en *sasha* eller «hare-kropp», ifølge indisk tradisjon om mennesketyper.

Allerede fra første stund jeg traff ham, var det noe gjennkjennelig ved ham – som om jeg kjente ham fra før. Ja, nesten som om han var meg selv på en måte. Men det var et annet aspekt også ved Paramanandas fysikk – han var ikke utpreget maskulin. Han fortalte meg selv mange år senere at i hans ungdom hadde han forsert hårvekst i ansiktet og på kroppen for at han ikke skulle se så feminin ut. Fra naturens side hadde han ingen hårvekst der, så han hadde følt seg flau og ville ikke at folk skulle erte ham. Han hadde også anlegg for små bryster, og lårenes form var typisk kvinnelige. Senere hørte jeg både fra ham selv og andre som sto han nær, utsagn som kunne tyde på at han kanskje var androgyn, men dette viste han aldri for meg, så det kan jeg ikke si for sikkert. Et annet særpreg var at hans alder var helt ubestemmelig – han var både ung og gammel på samme tid. «Gammel» fordi han utstrålte slik visdom, trygghet og erfaring – en slags åndelig tyngde som ingen annen. Og så var han både statisk og dynamisk på en gang, dvs. at selv om han var fysisk aktiv, hadde en utstråling som om han var i den høyeste bevissthet.

Bjørn og Paramananda ved inngangspartiet til huset vi gjestet i Ranchi, Bihar, India, juli 1983. Bjørn hadde feber da bildet ble tatt. Foto: Devendranath.

Paramananda og Bjørn, Ranchi, India 1983. Foto: Devendranath.

ORDLISTE (forenklet)

- Adi Shankaracharya** - den mest berømte av alle indiske filosofer, han levde på 700-tallet e.Kr. og konsoliderte læren om Advaita Vedanta.
- Bharatvarsa** – ‘Bharats land’; gammelt navn for India.
- brahmachari** – mannlig utøver av *brahmacharya*. Se *brahmacharya*.
- brahmacharya** – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet.
- chakra** – ‘hjul’ eller ‘sirkel’; ifølge Tantra-filosofien har menneskets astralkropp syv chakraer eller sentre langs ryggraden fra nederst ved halebeinet til øverst ved hodekronen.
- Devendranath** - navnet til en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, med sannyasinavnet Swami Visuddhananda.
- guru** – ‘fra mørke til lys’; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.
- Guruji** – kjærlig tiltalenavn på åndelig veileder.
- Guru Nanak** (1469-1539) - grunnleggeren av sikhismen, som oppsto fra et bhakti-miljø i Punjab, Nord-India; som forkastet ritualer og kastesystem, og forsøkte å forene muslimer og hinduer.
- Kali Yuga** – den siste og korteste av i alt fire tidsaldere, som går i sykler og alternerer i Skapelsen; nåværende tidsalder, som er den tyngste, mørkeste og mest materielle (minst åndelige) av alle tidsalderne.
- Mirabai** (1498 - 1546) - berømt hinduisk, mystisk dikter og tilbeder av Krishna.
- Prabhu Jagadbandhu** (1871-1921) - bengalsk helgen som ble født ved Dahapara i Murshidabhad, i nærheten av der Satavisha Social Welfare Society (Paramanandas senter for kvinner) ligger i dag.
- Rabindranath Tagore** (1861-1941) - verdensberømt bengalsk dikter som fikk Nobelprisen i 1911.
- Ramakrishna** (1836–1886) - den mest kjente indiske helgen og avatar i moderne tid, som levde i Bengal og som ved sin sadhana forente alle indiske, åndelige tradisjoner, samt alle de store religionene i verden.
- Ramananda Avaduth** – Paramanandas sannyas-guru, som holdt til i øvre Himalaya, var naken og ble omkring 160 år gammel.
- sannyasin** – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (gerrhua), gjerne med swami tittel og ananda-endelse i navnet, og som har forsakert personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.
- sannyasini** – kvinnelig sannyasin.
- Sarada Ma** (1853-1920) - også kjent som **Sarada Devi**; Ramakrishnas kone og en stor helgen.
- sasha** – «Hare-mannen»; den fineste og mest utviklede av fire typer menn i tantrisk litteratur i India.
- Saswati** – kvinnelig navneform som betyr ‘fullmåne’.
- satsanga** – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.
- Shiva** – ‘som inneholder alt’; det statiske aspektet av det Absolutte; «omformerer» i den guddommelige treenigheten, hvor Brahma (skaperen) er først, deretter Vishnu (oppretholderen), og til sist Shiva (ødeleggeren eller omformerer).
- shivaratri** – ‘Shivas natt’; nymånen i februar da Shiva tilbedes, og det gjerne fastes og mediteres; tradisjonelt den mest brukte tiden for sannyasa-ritualet.
- Sobbo** - kallenavnet til **Sabyasachi Manna**, som ble forfatterens gode venn gjennom mange år. Han hadde levd som den franske dikteren Arthur Rimbaud i et tidligere liv.
- Sri Chaitanya** (1486-1533) - også kjent som **Chaitanya Mahaprabhu**; stor bengalsk helgen som sto for oppblomstringen av en bhakti-bevegelse, og som ble ansett som inkarnasjonen av både Krishna og Radha sammen.
- swami** – ‘mester’; ærbødig tittel på sannyasins.
- Swami Baulananda** – Paramanandas guru i ungdommen, som han aldri møtte i fysisk form, men som pleide å komme til ham i sin astralkropp og veilede ham, og som levde i en liten ashram dypt inne i jungelen nær kilden til Godawari-elven.
- Swami Swarupananda** - sannyasien som tok imot forfatteren da han først kom til Banagram Ashram i 1983; en fetter av Paramananda.
- Swami Vivekananda** (1863-1902) - berømt indisk yogi født i Bengal, som var hoveddisippelen til Sri Ramakrishna og som brakte Vedanta-filosofien til Vesten. Han inspirerer indisk ungdom over hele landet selv i dag.
- Tripti Ma** – navnet til en av de nærmeste kvinnelige disiplene til Paramananda, født 1. juli 1950, med sannyasini-navnet **Samhita Prana**.
- Trishan** - navnet på en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, født 19. april 1957, som senere tok sannyasi-navnet **Swami Paramaeswarananda**.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.